

Leiwast ja Leiva-jätkust.

Juhus viimset mõda läinud aastail meie maal saggedaste wilja-äppardust, jääolt fest et mõnnikord põane ehk saddune ilm ehk warrane külma-ärmatis sui wiljale, mõnnikord palkane talv rukki orrasel lehjo teggi; jääolt jälle fest, et aast aastalt rahwa kehwus suremaks töüs, mis läbbi ühhel pool sõnniko pudus, teisel pool vässind rammeto töö-lojus korralist põllo kossutamist ning arrimist ärra felas; sellepärrast, parako Jummal mitmel paikul rahwast nõggime, kes omma ärra kurnatud põllo-maid pissut adra sahhaga läbbi sorkis, seemet otsekui sea tuhnismaale ripputas ja nifamma waest-wisi mulla sisse siblis, kos mättad ning umbrohhi orast ärra lämmatas. — Mõningad forjasid hao-rogo kokko, mis sõnniko assemel maa-pinnaga põllul ärra põletasid, ehk weddasid laudas põllenuid

sõnnikud, kelleni suggugi ennam rammo ep olnud, nurme peale; — senna jure tussi veel illine mah-hategemine, kui külvi-aeg jubba ammu mõda olli läinud, mis läbbi rukki-orras suggisel ei jõudnud juurduma, egga sui-willi enne külma ärmatisi lüp-sema. Kehwal olli seemne pudus, mõnnel ep olnud adra-ette-pandavad, ja mitmel muil sündis assi ooletuse läbi, ja kostis mõnni rummal: egga mo issa egga issa-issagi warremine ei aksend külwoma! Ommeteggi näggi iggamees omma si maga mõisa wäljal, kos nurmed kangleste sõnnikud ja korrapärvalist arrimist saiwad, paljo parremad wilja sugginemisi; agga ei olnud mõisa wäljal issi Jummalat egga teistwisi ilma.

Kui nüüd Kalendri-tegija tähhefatsja tornist taewa tähtede liikumist, kuu ning päikese warjutamise orwu ja muud targale õppetuseks puduvad asjo tähhele-panneb, siis ullaatab ka mõnda temmale silma, mis maa peál sünib; sellepärrast on ta nõuks wötnud igga aasta üht ja teist wiggalist maja pidamise pruiki luggijale kuulutada ja õppetust-otsijale mõnnusat nõu anda. — Iggia üks innimene, eelago ta missugguses seisusses, kes nõu ning jõudo nõda püab eddasöi sada, leiab Jummalat poest õn-